

Η ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΕΑΑΚ, ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΟΡΦΩΜΑ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟΥ

Διεξάγοντας την κουβέντα για το 4^ο συνέδριο της νΚΑ δε θα μπορούσαμε σε καμία περίπτωση να αφήναμε μια κουβέντα που αφορά το φοιτητικό υποκείμενο και εν τέλει την πρωτοπορία (;) αυτού εντός του, την ΕΑΑΚ.

Τα τελευταία χρόνια εντός του μορφώματος και ιδιαίτερα μετά τις εκλογές του Γενάρη του '15 παρατηρείται ένα «μούδιασμα» και η κουβέντα στις πανελλαδικές αλλά και τοπικές διαδικασίες εμφανίζει όλο και περισσότερο χαρακτηριστικά «παράλληλων μονολόγων». Είναι τυχαία όλα αυτά; Το μόρφωμα, έως και σήμερα, δεν είχε πάρει ποτέ τα χαρακτηριστικά στρατηγικής συμφωνίας. Σήμερα καλούμαστε όχι μόνο να τα ορίσουμε, αλλά και να τα εφαρμόσουμε.

Η αντικαπιταλιστική κατεύθυνση ορίζεται στο σήμερα ως η μόνη αναγκαία τόσο σε πολιτικό περιεχόμενο, όσο και σε μορφές πάλης. Όσο η κουβέντα εντός της ΕΑΑΚ αδυνατεί να μπει σε μια τέτοια βάση μπορούμε να καταλάβουμε πως η ενσωμάτωση σιγά σιγά κυριαρχεί. Το τελευταίο διήμερο μας δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο πως όσο και να εγκυβόρουμε τους συμμάχους προς μια άλλη κατεύθυνση, αντικαπιταλιστικού περιεχομένου, η διαφωνία, πλέον, μπαίνει με όρους βέτο, γιατί μάλλον από κάποιους δεν αναγνωρίζεται η αναγκαιότητα αυτή. Κι εδώ τίθεται το ερώτημα: Κατά πόσο μπορείς να ζυμώνεσαι πολιτικά με αντιλήψεις οι οποίες εμμένουν σε λογικές ενός αφηρημένα “ριζοσπαστικού”-αριστερού χώρου, που έχουν απωλέσει ακόμη και παραδοσιακά αντισυνδιαχειριστικά χαρακτηριστικά την περίοδο διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ.

Οι αντικαπιταλιστικές αναζητήσεις του υποκειμένου, συνειδητές ή μη, τις οποίες καλούμαστε να εκφράσουμε ενιαία στο σήμερα δε μπορούν να αγνοούνται και να αφήνονται σε μορφώματα όπως αυτά της αυτονομίας ή της ΚΝΕ. Αντιλήψεις, όπως η ΑΡΑΣ και η ΑΡΑΝ, αδυνατούν να αντιληφθούν αυτή την αναγκαιότητα και θέτουν πολύ χαμηλά τον πήχη πολιτικοποίησης εξυπηρετώντας παράλληλα και ένα κεντρικό πολιτικό σχέδιο ψευτο-αντιμνημονιακού πατριωτικού-κυβερνητικού μετώπου, το οποίο περνάει μέσα από διαταξικές συμμαχίες και συμμαχίες στρατηγικού χαρακτήρα με μερίδες του κεφαλαίου. Όσο μέσα στην ΕΑΑΚ η αντικαπιταλιστική κατεύθυνση δεν είναι πολιτική βάση της κουβέντας, αλλά μάταιη προσπάθεια απόληξής της, η ΕΑΑΚ παραπαίει και εξαφανίζεται, καθώς δεν αναμετρείται **με τον πραγματικό εχθρό**. Αυτός στο σήμερα είναι **το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο** με όλες τις εκφάνσεις του όχι μόνο στο φοιτητή, αλλά στους εργαζομένους των Ιδρυμάτων, στα μεταπτυχιακούς, στα μέλη ΔΕΠ κ.ά. .

Σε αυτό το σημείο, αξίζει να αναφέρουμε ότι οι δυνάμεις της ΑΡΑΝ και της ΑΡΑΣ δεν αναγνωρίζουν στο ελάχιστο την υποκειμενική ταυτότητα του φοιτητή, μένοντας σε μια στεία επιχειρηματολογία της μη αναγνώρισης των ταξικών φραγμών, αλλά της αναγνώρισης των κοινών συμφερόντων στη σύνθεση του φοιτητικού σώματος. Η δική μας Αριστερά δεν μπορεί παρά να είναι αυτή, που από ταξική σκοπιά και μόνο παλεύει για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, όπου κι αν αυτή βρίσκεται, με όποιους όρους κι αν αυτή εντάσσεται στην παραγωγή. Σήμερα δεν μπορεί να υπάρχει αριστερά προς μία αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, χωρίς να αναγνωρίζει τις εργασιακές σχέσεις, που θέλει και θέτει το ίδιο το κεφάλαιο, απλά και μόνο με την βλέψη σε μια “ενδεχόμενη” ταξική προοπτική του φοιτητικού δυναμικού, την ίδια στιγμή μάλιστα που είναι πιο φανερό από ποτέ η προλεταριοποίηση των μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων στο Πανεπιστήμιο.

Ο σημερινός φοιτητής πέρα από σπουδαστής είναι και σε πολλές περιπτώσεις εργαζόμενος εντός κι εκτός σχολής. Εργασία συντελείται σε διάφορα ερευνητικά προγράμματα, εργασίες σε εργαστήρια – spinoff, κατοχυρωμένες ή απλήρωτες πρακτικές (με την τάση αυτές να γίνονται υποχρεωτικές σε όλο και περισσότερες σχολές), όπου εργάζεται για την κερδοφορία του κεφαλαίου, το οποίο αντλεί έτσι υπερεργασία, που αφορά την ταξική εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης των φοιτητών από το ίδιο το κεφάλαιο με μοναδικό μισθό ως “ανταμοιβή”.....τις διδακτικές μονάδες (ECTS) ή στην καλύτερη περίπτωση τη συμπληρωματική βαθμολογία. Επομένως, οφείλουμε να αντιμετωπίζουμε το σύγχρονο κοινωνικό υποκείμενο μέσα στις σχολές μας ως έναν εν δυνάμει εργαζόμενο, που ήδη από τα φοιτητικά του χρόνια αναγκάζεται να ανταγωνίζεται τους ίδιους τους συμφοιτητές του για μια θέση στην αγορά εργασίας με τους πιο σκληρούς όρους εκμετάλλευσης υπό το πρίσμα μιας πιθανής εργοδοτικής τρομοκρατίας, χωρίς εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, χωρίς εργασιακή προοπτική και επαγγελματική αποκατάσταση.

Οι προπτυχιακοί εργαζόμενοι φοιτητές, μαζί με τους μεταπτυχιακούς, που εργάζονται εντός του Πανεπιστημίου και μαζί με τους “πρακτικάρους” αποτελούν το πιο σκληρά εργαζόμενο εκμεταλλευόμενο κομμάτι της Νέας Εργατικής Βάρδιας, χωρίς να είναι ξεκομμένο από το υπόλοιπο εργατικό δυναμικό, που δουλεύει στο Πανεπιστήμιο με ελαστικές σχέσεις εργασίας (βλ. Πανεπιστημιακοί Υπότροφοι, υπενοικίαση εργαζομένων, voucher κλπ.). Η ΕΑΑΚ στο σήμερα καλείται να συνενώσει

όλα αυτά τα κομμάτια σε κοινό αγώνα με στόχο τον φοιτητικό και εργατικό έλεγχο των Ιδρυμάτων. Όλα αυτά, καθώς τα μόνα πολιτικά κενά που μας αφορούν, είναι τα κενά εκπροσώπησης αυτών των πολιτικών υποκειμένων, των μεταναστών, των μισθωτών χωρίς φωνή και δικαιώματα, και όχι τα πολιτικά κενά, που προκύπτουν από την αναδιάταξη του αστικού πολιτικού συστήματος.

Αντιλήψεις που αναπαράγουν αυταπάτες περι κυβερνητισμού, συμπόρευσης με τον εργοδοτικό συνδικαλισμό οδηγούν την ΕΑΑΚ και το κίνημα γενικότερα, σ' ένα σχέδιο ήττας, ακόμα κι αν δεν πλειοψηφούν. Αυτό γίνεται, γιατί όσο δεν υλοποιείται η άλλη αναγκαία κατεύθυνση, τόσο πιο εύκολα, οι τάσεις υποταγής μπορούν και ενισχύονται και θα ενισχυθούν ακόμα περισσότερο επενδύοντας στην κινηματική ήττα, αξιοποιώντας μάλιστα και επανερμηνεύοντας με τυχαίο τρόπο όλη την ιστορική πορεία της ΕΑΑΚ και οδηγώντας τη στο συμβιβασμό, τόσο σε επίπεδο πολιτικής γραμμής όσο και σε επίπεδο πολιτικής πρακτικής.

Για να υλοποιηθεί η αναγκαία αυτή κατεύθυνση, η ιστορία έχει δείξει στα χρόνια της κρίσης πως δεν αρκεί να προσπαθεί η ΝΚΑ να υλοποιήσει το σχέδιο της ζητώντας διαρκώς την άδεια από τις υπόλοιπες δυνάμεις της ΕΑΑΚ, δυνάμεις που κατά πλειοψηφία ανήκουν, πλέον, στη ΛΑΕ. Της ΛΑΕ, που εξέθεσε τη πραγματική πολιτική της λογική πολύ γρηγορότερα από ό,τι ορισμένοι σύντροφοι πίστευαν, και τώρα προσπαθεί να καρπωθεί την ΕΑΑΚ ως νεολαία της.

Η ΕΑΑΚ, δεν διαμορφώθηκε ως προϊόν αγαθής πολιτικής συνεργασίας ή απλώς συμφωνίας κάποιων οργανώσεων ή διασπάσεων. Αντιθέτως, ήταν πολιτικό αποτέλεσμα ενός φοιτητικού κινήματος που αμφισβήτησε την ολοκληρωτική κυριαρχία των κυβερνήσεων συνεργασίας και εθνικής ενότητας του Ενιαίου Συνασπισμού, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, ενός κινήματος, που έκανε ορατές τις δυνατότητες εκείνης της εποχής, κατέδειξε τα όρια των προηγούμενων πολιτικών σχεδίων και τους δρόμους υπέρβασής τους. Φυσικά και έπαιξαν ρόλο οι υπάρχοντες πολιτικοί σχηματισμοί, κλήθηκαν όμως, να μετασχηματίσουν τα κοινωνικά υποκείμενα και να μετασχηματιστούν μέσα από αυτά. Ένα μεγάλο μέρος της ιστορίας του ΝΑΡ, ακόμα και του αντικαπιταλιστικού μετώπου στη μορφή της σημερινής ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει στον πυρήνα του τέτοια παραδείγματα και δεν πρέπει να το ξεχνάμε αυτό. Αυτή την ιστορία καλούμαστε να υπερβούμε σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, όχι να εγκαταλείψουμε σε “παναριστερή κατεύθυνση” που θα παρουσιαστεί ως “υπέρβαση”.

Όσο αδυνατούμε να πετύχουμε ενοποίηση εντός του μορφώματος πάνω στο αναγκαίο ρηξιακό και μη ενσωματώσιμο, **είναι ανάγκη να εκκινήσουν διαδικασίες νέου, αντικαπιταλιστικού συντονισμού σχημάτων ΕΑΑΚ, σχηματίων ΕΑΑΚ και ανένταχτων αγωνιστών-αγωνιστριών** πάνω στην αναγκαία πολιτική βάση, η οποία θα φέρει βίαια και επιθετικά εντός της ΕΑΑΚ αυτήν την αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Πρέπει να το πάρουμε απόφαση ότι θα εξακολουθήσουν, το επόμενο διάστημα, να υπάρχουν **δύο “Αριστερές” στα πανεπιστήμια**. Η ρεφορμιστική και η αντικαπιταλιστική αριστερά, με τη δεύτερη να επιδιώκει να αποσπά ημιρεφορμιστικά ταλαντευόμενα κομμάτια από τη πρώτη, με την πολιτική της γραμμή και μέσα από τον πολιτικό συντονισμό και τη πρακτική του φοιτητικού κινήματος **εργατικής κατεύθυνσης**. Όχι πως είμαστε έτοιμοι “αντικαπιταλιστές”, χωρίς όρια, μικροαστικές πρακτικές και συνειδήσεις. Όμως, με όρους πολιτικής γραμμής, πάντα αυτή ήταν η βασική σύγκρουση εντός του κοινωνικού κινήματος, σε όλα τα επίπεδα, έτσι και στο πανεπιστήμιο.

Με άλλα λόγια, σήμερα τη θέση της ΑΡΕΝ έρχονται να πάρουν η ΑΡΑΣ και η ΑΡΑΝ, από την αντιδραστική κριτική τους σε καταλήψεις μέχρι τις καταστροφικές πρακτικές και διαχειριστικές πολιτικές γραμμές τους απέναντι στους “αριστερούς υπουργούς παιδείας”, το κράτος και το κεφάλαιο. Πρόκειται για δυνάμεις οι οποίες, στο όνομα της “παραγωγικής ανασυγκρότησης”, δεν θέλουν και δεν μπορούν να θίξουν τον επιχειρηματικό χαρακτήρα του πανεπιστημίου, όχι απλώς γιατί διαφωνούν ιδεολογικά μαζί μας, αλλά και γιατί είναι με τη βαθύτερη επιχειρηματοποίηση του πανεπιστημίου σε κατεύθυνση παραγωγικής αναδιάρθρωσης του ελληνικού καπιταλισμού, αρκεί να βρίσκεται στο πηδάλιο μια “αριστερή κοινοβουλευτική κυβέρνηση”, πόσο μάλλον αν είναι “πιο αριστερή” από την...συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Απέναντι σε αυτούς τους συνολικούς σχεδιασμούς, που έχουν αρχή (στους κοινωνικούς πανεπιστημιακούς χώρους), μέση (εντός της ΕΑΑΚ, με προσπάθεια μετατροπή της σε νεολαία ΛΑΕ) και τέλος (με ορίζοντα ένα “δημοκρατικότερο μέν”, αριστερά παραγωγικό δε, για τον ελληνικό καπιταλισμό πανεπιστήμιο), οφείλουμε να αντιτάξουμε μια συνολική λογική. **Προοπτικά, δεν μπορούμε να ανήκουμε με αυτές τις δυνάμεις στο ίδιο πολιτικό μόρφωμα, ενώ μπορούμε να έχουμε, όπως πάντα, κοινές πρακτικές, κοινά πλαίσια, κοινές πορείες κ.ο.κ. Η ΕΑΑΚ ή θα γίνει αντικαπιταλιστική,**

ή θα παρακμάσει.

Επομένως, φτάνουμε στο σημείο, εφόσον έχει σκιαγραφηθεί η σημερινή κατάσταση, να δούμε εν τέλει **ποιά ΕΑΑΚ πρέπει να δημιουργηθεί στο σήμερα**. Όσο εξελίσσεται η ταξική πάλη, αντίστοιχα υπάρχουν μετατοπίσεις και διακυμάνσεις στο εσωτερικό της ίδιας της αριστεράς. Αυτό στην σημερινή κατάσταση εκφράζεται κυρίως με την υποταγή μεγάλων κομματιών της πάλαι ποτέ ριζοσπαστικής αριστεράς στο καπιταλιστικό εποικοδόμημα μέσω “νέων” αναζητήσεων και αναλύσεων, που προέρχονται από την περίοδο της ιστορικής ήττας του κομμουνιστικού κινήματος, ενώ το αίτημα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής φαίνεται “εκτός τόπου και χρόνου” για αυτή την αριστερά. Από την μεριά μας πρέπει να ξεκαθαρίσουμε **πώς θα είναι η αντικαπιταλιστική αριστερά την επόμενη μέρα**, αναγκαία προϋπόθεση, που μάλλον αναπτύσσεται σε τρεις άξονες.

Πρώτον, η αντικαπιταλιστική αριστερά πρέπει να έχει **συγκεκριμένη ανάλυση για το πως διαρθρώνεται το υποκείμενο εντός των πανεπιστημίων**. Μια λογική που αντιλαμβανόταν τόσο τους φοιτητές όσο και τους εργαζόμενους εντός του πανεπιστημίου ως στρώματα με ενιαία συμφέροντα φαίνεται να απορρίπτεται από την ίδια την πραγματικότητα, επομένως πρέπει η ΕΑΑΚ να ενσωματώσει τα χαρακτηριστικά του νέου υποκειμένου στην συνδικαλιστική μεθοδολογία της, με σκοπό να βγάξει μπροστά τα συμφέροντα της ίδιας της τάξης (περιγράφηκε πιο αναλυτικά παραπάνω). **Δεύτερον**, πρέπει από μέρους μας να ιεραρχηθεί η ανάπτυξη του νέου πολιτικού φοιτητικού κινήματος εργατικής κατεύθυνσης. **Η ΕΑΑΚ οφείλει να ρίξει όλες τις δυνάμεις της στις νέες δομές του φοιτητικού κινήματος**, όπως το μόνιμο συντονιστικό γενικών συνελεύσεων, ενώ παράλληλα να απορρίψει λογικές, που θέλουν το συνδικαλισμό να γίνεται κυρίως στο Διοικητικό Συμβούλιο και όχι στις γενικές συνελεύσεις, με απώτερο σκοπό την ανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ (είτε αυτή γίνει άμεσα είτε όταν “υπάρχουν οι συσχετισμοί”). **Τρίτον, η συνδικαλιστική μεθοδολογία και η πρακτική εντός των σχολών** οφείλει να είναι αντίξια της περιόδου. Η παρέμβαση μας πρέπει να γίνεται με βάση τα εργατικά συμφέροντα, την κατάσταση της νέας εργατικής βάρδιας και το πώς αυτή είναι συνδεδεμένη με την κατάσταση στα (επιχειρηματικά) πανεπιστήμια και να φέρνουμε την πολιτική στο προσκήνιο με κάθε ευκαιρία, έχοντας ορίσει, βέβαια, και κάποια πιο στρατηγικού τύπου χαρακτηριστικά για το μόρφωμα και την κατεύθυνσή του, έτσι ώστε να δημιουργείται ένα ευρύ ρεύμα πραγματικής ανατροπής, ενάντια σε μία λογική που θέλει τα σχήματα “μεγάλες παρέες” και μέσα κοινωνικοποίησης.

Τελευταίο κομμάτι που είναι άξιο αναφοράς είναι και η αλλαγή της **πρακτικής μας στον δρόμο**. Αν και έχουμε αναγνώσει πολλές φορές ότι **οι συνθήκες δεν είναι ίδιες με αυτές του παρελθόντος**, εφόσον οι κινητοποιήσεις όπως γίνονται σήμερα είναι σχεδόν σίγουρο ότι δεν θα φέρουν κάποιο υλικό αποτέλεσμα, έχουμε ακόμα την κακή “παράδοση” σε κάθε πορεία να “κλαίμε τον νεκρό”. **Οι νέες συνθήκες, ωστόσο, φέρνουν και νέα καθήκοντα**. Εμείς πρέπει να βρούμε μία μεθοδολογία που θα κάνει τις κινητοποιήσεις πάλι νικηφόρες, εντός και εκτός σχολών (από την ανασυγκρότηση της συνθηματολογίας της ΕΑΑΚ μέχρι τη χρήση αντιβίας), που εν τέλει θα έχει ως αποτέλεσμα σε κάθε πορεία να βαράνε τύμπανα πολέμου και να υπάρχει σχέδιο και προοπτική νίκης. Σε αυτό πρέπει να εγκαλέσουμε όλα τα μέλη της σημερινής ΕΑΑΚ, της ημιεργασιακής αριστεράς και της πολιτικής αναρχίας, είτε αυτά ανταποκρίνονται στη “νέα ΕΑΑΚ”, όπως την περιγράφουμε, είτε όχι.

Για το λόγο αυτό, όπως αναφέραμε παραπάνω, **προτείνουμε τη συγκρότηση ενός αντικαπιταλιστικού συντονισμού σχημάτων και αγωνιστών-αγωνιστριών, με τα μάτια στραμμένα εντός και εκτός αριστεράς, με στόχο την συσπείρωση τόσο των φοιτητών όσο και εργαζομένων εντός των Πανεπιστημίων (με διακριτές συνδικαλιστικές δομές - σχήματα), στο οποίο θα επιδιώξουμε την επίτευξη ενός αντικαπιταλιστικού πολιτικού πλαισίου συμφωνίας**. Με αυτό το πλαίσιο, και μέσω των σχημάτων ΕΑΑΚ, που βρίσκονται κοντά στην πολιτική μας λογική, αλλά κυρίως μέσω της πίεσης, που θα πρέπει να ασκηθεί στις άλλες δυνάμεις, θα παλέψουμε να μετατραπεί η ΕΑΑΚ από ταλαντευόμενη σε αντικαπιταλιστική δύναμη, βάζοντας κόκκινες γραμμές και εξωθώντας πολιτικά, αν αυτό επιθυμήσουν οι οργανώσεις ΑΡΑΝ, ΑΡΑΣ, να φτιάξουν την κανονική νεολαία της ΛΑΕ ή της όποιας άλλης αντίστοιχης παράταξης επιθυμήσουν να συγκροτήσουν.

Η ΕΑΑΚ, όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα έχει συγκεκριμένα όρια. Εάν θέλουμε η ΕΑΑΚ να κάνει εργατική στροφή, πρέπει πρώτα και κύρια η ίδια η ΝΚΑ να κάνει εργατική στροφή. Προϋπόθεση για για την ηγεμονία μιας αντικαπιταλιστικής γραμμής είναι η αυτοτελής πολιτική συγκρότηση και η δημιουργία μιας ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής πτέρυγας στο κίνημα, πιο αναγκαία από ποτέ σήμερα στον κόσμο της εργασίας. Ένα τέτοιο περιεχόμενο πρέπει να υπηρετείται και από τις αντίστοιχες μορφές πάλης, από τις αντίστοιχες πολιτικές διαδικασίες και τις αντίστοιχες μορφές δράσης της ΕΑΑΚ. **Με**

λίγα λόγια; η αντικαπιταλιστική αριστερά οφείλει να συντονίζεται σε κάθε κοινωνικό χώρο, στο Πανεπιστήμιο, στους χώρους της εργασίας, στα νεολαιίστικα στέκια, στις γειτονιές.

Οφείλει η ΕΑΑΚ να μετασχηματιστεί σε **αντικαπιταλιστική πτέρυγα**, που θα καταφέρει να συγκροτήσει έναν συντονισμό εργαζόμενων φοιτητών, όχι μόνο σε επίπεδο σχημάτων, αλλά στο επίπεδο των ίδιων των Φοιτητικών Συλλόγων σε σύνδεση πάντα με τους ίδιους τους εργαζομένους (κοινές δράσεις, εκδηλώσεις, “αντιμαθήματα” κλπ). Ακόμη, τα σχήματα της ΕΑΑΚ οφείλουν – εάν πράγματι μιλάμε για μια ΕΑΑΚ εργατικής στροφής και εργατικής πολιτικής- να μην περιχαράκωνονται στο κάθε ίδρυμα και μόνο σε αυτό, επιβάλλοντας έτσι και τα όρια της ΕΑΑΚ, αλλά τα ίδια τα σχήματά της να συνευρίσκονται πολιτικά με τα εργατικά σχήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, τις επιτροπές αγώνα και τις συνελεύσεις ή της συλλογικότητες εργαζομένων με βασική λειτουργία τον **συντονισμό “από τα κάτω” σε κάθε επίπεδο**.

Η νΚΑ, και κατ' επέκταση η ίδια η ΕΑΑΚ, έχει χρέος να βγει από το τέλμα καθήλωσης και να δράσει με περιεχόμενο, που θα αμφισβητεί συνολικά τον Ολοκληρωτικό Καπιταλισμό και θα συνδέει τον αγώνα ενάντια στις σύγχρονες μορφές εργασιακής εκμετάλλευσης με τη συνολική ανατροπή του συστήματος, με παρέμβαση σε όλους τους χώρους που ζει, εργάζεται και διαμορφώνει συνείδηση ο κόσμος της νεολαίας και της εργασίας. **Αυτό σημαίνει ότι είναι απαραίτητο να ανοίξει με σοβαρούς όρους η κουβέντα και η δράση για την εργατική στροφή εντός κι εκτός σχολών**, να μην αρκεστούμε άλλο να γινόμαστε θεατές ενός κακογραμμένου έργου και να οπισθοχωρούμε συνεχώς από τον πολιτικό μας στόχο, που δεν είναι άλλος από αυτόν της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης, στο όνομα της πολιτικής ενιαιότητας στο εσωτερικό της ΕΑΑΚ. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι ή θα συγκροτήσουμε αυτό που λείπει, **το Αναγκαίο**, με αντιθεσμούς, με όργανα εργατικής πολιτικής στο κίνημα (συνελεύσεις σωματείων, επιτροπές στους χώρους δουλειάς και στο Πανεπιστήμιο, διαδικασίες βάσης και συντονισμό των φοιτητών και των εργαζομένων) διατηρώντας και εμβαθύνοντας στον αντικυβερνητικό και αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα ή θα δούμε την ΕΑΑΚ να “πεθαίνει”, να ακολουθεί τον εύκολο δρόμο του τακτικισμού και του κοινοβουλευτισμού και να αρνείται οποιαδήποτε σύγκρουση με το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Αν είμαστε αυτοί που θέλουμε να αλλάξουμε αυτόν τον κόσμο και πιστεύουμε ότι μαζί με ένα σύγχρονο αντικαπιταλιστικό κοινωνικό κίνημα μπορούμε να το κάνουμε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι ευθύνες δεν είναι μόνο των άλλων, των “εσωτερικών εχθρών” που συχνά με απολίτικο τρόπο δαιμονοποιούμε, αλλά κυρίως δικές μας.

Κανένας δε μπορεί να βάζει ταφόπλακα και όριο στα σχέδια αυτά, που εμείς ονειρευόμαστε για την κομμουνιστική απελευθέρωση με συμβιβασμούς και ψευτοδιλήμματα. Να πράξουμε το κοινωνικά αναγκαίο για το νέο αντικαπιταλιστικό μόρφωμα της εποχής!

Αντύπας Βαγγέλης, οσθ, οβ πολυτεχνείου 2

Γρηγοροπούλου Ρέα, οσρ, οβ ρεθύμνου

Δώδου Λήδα, οσθ, οβ ανθρωπιστικών-νοπε

Λιπητάρης Αντώνης, οσθ, οβ σθε-υγείας

Μουλός Θοδωρής, οσα, οβ εμπ 2

Ξυδιανού Ειρήνη, οσθ, οβ ανθρωπιστικών-νοπε

Στεφάνου Άλκηστη, οσθ, οβ σθε υγείας

Φανερωμένος Περικλής, οσθ, οβ σθε-υγείας